

Arrest

nr. 65 021 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de BISULTANOV Abdurakhman, en zijn advocaat M. MANDELBLAT, loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA, die tevens verschijnt voor BISULTANOVA Zulfia, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.B., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 23 februari 1981 in het Dagestaanse dorp Simsir.

Tussen 1998 en 2003 studeerde u in de Dagestaanse hoofdstad Machatsjkala, waar u in die periode ook geregistreerd was. Na uw studies keerde u terug naar Simsir, waar u ook opnieuw uw propiska onderbracht.

In 2005 huwde u op traditionele wijze met Z.I.(...) (meisjesnaam - O.V. X). Op 12 februari 2007 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uw problemen begonnen nadat op 17 januari 2009 een zekere I.C.(...), een rebel die tevens de neef van uw vriend A.C.(...) was, door militairen gedood werd omdat hij verweer bood bij zijn arrestatie. Uw vriend A.(...) werd de volgende dag, op 18 januari 2009, gearresteerd.

In de ochtend van 19 januari 2009 vielen gemaskerde militairen ook uw huis binnen. Ze arresteerden u en namen u mee naar de stedelijke afdeling van Khasavyurt. Daar werd u ondervraagd en gemarteld. De ordediensten gingen ervan uit dat u ook contacten had met de rebellen omdat u veel tijd doorbracht met A.(...) en wilden u tot bekentenissen dwingen. Maar u weigerde te verklaren dat u banden had met de rebellen, aangezien u nooit iets met hen te maken had. Uiteindelijk kwam u de volgende dag vrij door toedoen van L-A.Z.(...), een vriend van uw vader die bij de MVD werkte, en na betaling van 200 000 roebel. Na uw vrijlating werd u verzorgd door de zus van uw moeder, die arts was, en gedurende een aantal maanden kende u geen problemen meer. Uw vriend A.(...) zag u echter nooit meer terug.

Op 8 november 2009 vielen militairen een tweede keer uw huis binnen. U werd andermaal gearresteerd en overgebracht naar de stedelijke afdeling van Khasavyurt. De dag voordien, op 7 november 2009, werd opnieuw een rebel vermoord die verbonden was met I.(...) en A.C.(...). De ordediensten waren ervan overtuigd dat u samen met hen tot eenzelfde team behoorde en pakten u daarom opnieuw op. Twee dagen lang werd u opnieuw ondervraagd en mishandeld teneinde een bekentenis bij u los te krijgen. Maar ook ditmaal weigerde u te verklaren dat u banden had met de rebellen, wat immers niet het geval was. Op 10 november 2009 werd u met de hulp van L-A.(...) een tweede maal vrijgekocht. Na uw vrijlating bleef u nog twee weken thuis totdat u terug op krachten gekomen was.

Daarna dook u onder bij vrienden en familie, terwijl uw vrouw met de kinderen naar haar ouders ging. Hiermee waren uw problemen echter niet van de baan, want u kreeg geregeld dreigtelefoons. De militairen gingen bovendien langs bij uw ouders en bezochten ook het ouderlijke huis van uw vrouw. Omdat u inzag dat u niet met rust gelaten zou worden, besloot u op aanraden L-A.(...) om definitief te vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 4 februari 2010. Samen met uw broer en een vriend reisde u met de auto van Khasavyurt naar Moskou. Onderweg pikten jullie uw vrouw en kinderen op, die nog steeds bij uw schoonouders verbleven. In Moskou overnachtten jullie bij een vriend en de volgende avond, op 6 februari 2010, vertrok u samen met uw gezin met een minibus richting België. U bereikte België in de ochtend van 9 februari 2010.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Na uw aankomst in België vernam u dat uw broer eveneens gearresteerd werd."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, A.B., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Dagestan problemen had met de ordediensten die u ervan verdachten banden te hebben met de rebellen.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat uw problemen begonnen nadat een neef van uw vriend A.C.(...) door de ordediensten gedood werd omdat hij een strijder was en hij zich tegen zijn arrestatie verzette. Na zijn dood werd zowel uw vriend A.(...) als u gearresteerd. A.(...) werd opgepakt omwille van zijn familieband met het slachtoffer. Zelf werd u meegenomen omdat u veel tijd met A.(...) doorbracht en de ordediensten er bijgevolg vanuit gingen dat u eveneens banden met de rebellen had (CGVS, p. 12-14).

U slaagde er echter niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit het bestaan en de identiteit blijken van uw vriend A.(...), die nochtans mee aan de basis van uw problemen lag.

Ook met betrekking tot uw eigen arrestatie, mishandeling en vrijkoping kon u het Commissariaat-generaal geen enkel tastbaar bewijs voorleggen.

Daar komt nog bij dat u opmerkelijk genoeg geen idee had hoe uw vader u na deze arrestatie gevonden had en u het hem zelfs niet eens gevraagd hebt (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u nog een tweede maal gearresteerd te zijn nadat een tweede rebel, die eveneens banden had met uw vriend A.(...) en zijn vermoorde neef, om het leven kwam (CGVS, p. 16-18).

Met betrekking tot deze arrestatie, mishandeling en vrijkoping kon u het Commissariaat-generaal evenmin enig document aanreiken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

U slaagde er daarnaast niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U verklaarde wel dat uw binnenlands paspoort samen met dat van uw vrouw als onderpand was achtergebleven bij de smokkelaars en zij het aan uw vriend in Moskou zouden teruggeven als uw vriend hen na uw aankomst de verschuldigde som geld zou betalen. U voegde er nog aan toe dat u er voorlopig echter niet in geslaagd was uw vriend te bereiken en u daarom enkel de kopieën van enkele pagina's van jullie paspoorten kon voorleggen die uw voormalige werkgever u had doorgemaild (CGVS, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Aangaande uw reisroute vertelde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd. Uw binnenlands Russisch paspoort vormde hierbij uw enige reisdocument en u werd onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9, 10 en 11).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt nochtans dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder internationaal paspoort en zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er geen te hebben (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Indien uw verklaringen alsnog geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er bovendien op gewezen te worden dat u mogelijk over een intern vluchtalternatief in de Russische Federatie beschikt. Een van uw schoonzussen woont namelijk samen met haar gezin in Tjumen.

Gelet op het feit dat u aangaf niet officieel gezocht te worden (CGVS, p. 22), zou u zich bijgevolg eventueel elders in Rusland, bijvoorbeeld in Tjumen, kunnen vestigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

e door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw rijbewijs en huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen en een kopie van enkele pagina's uit uw eigen binnenlands paspoort en dat van uw vrouw) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z.B., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 11 november 1987 in het Dagestaanse dorp Chagarotar.

In 2005 huwde u op traditionele wijze met A.B.(...) (O.V. 6.574.673). Op 12 februari 2007 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Dagestan verlaten hebt omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen nadat zijn vriend A.(...) op 18 januari 2009 gearresteerd werd wegens vermeende banden met rebellen.

De volgende dag, op 19 januari 2009, werd uw man zelf ook gearresteerd omdat hij er eveneens van verdacht werd banden te hebben met rebellen. Op 20 januari 2009 werd uw man tegen 200 000 roebel vrijgekocht door een vriend van uw schoonvader. Uw man vertoonde sporen van mishandeling en werd verzorgd door de zus van zijn moeder, die een verpleegster was. Een tijd lang kenden jullie geen problemen meer, maar A.(...), de vriend van uw man, was spoorloos verdwenen.

Op 8 november 2009 werd uw man opnieuw door militairen gearresteerd, ditmaal naar aanleiding van de dood van een andere vriend van hem. Ditmaal werd hij twee dagen vastgehouden alvorens hij andermaal werd vrijgekocht. Ook nu vertoonde hij sporen van mishandeling en werd hij door zijn tante verzorgd. Eenmaal hij beter was, dook hij op aanraden van de vriend van uw schoonvader onder bij vrienden. Zelf ging u naar uw ouders, maar ook daar werd u lastiggevalen.

In december 2009 vielen de autoriteiten immers uw ouderlijk huis binnen op zoek naar uw man. Ze dreigden ermee u te arresteren indien u niet vertelde waar uw man zich bevond. Uw man werd zelf ook nog meerdere malen telefonisch bedreigd. Daarom besloten jullie om definitief te vertrekken.

U verliet Dagestan uiteindelijk op 4 februari 2010. U werd samen met uw kinderen door uw schoonbroer met de wagen opgehaald. Vervolgens pikten jullie uw man op en reisden jullie naar Moskou. Daar overnachtten jullie bij een vriend van uw man. De volgende dag, op 6 februari 2010, vertrokken jullie met een andere auto richting België, dat u bereikte in de ochtend van 9 februari 2010. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Z.B., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p.9).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, A.B.(...) (O.V. 6.574.673), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, A.B.(...) (O.V. 6.574.673), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw huwelijksakte en een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Dagestan gekend zou hebben.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 28 februari 2011 een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Ze halen de vluchtelingendefinitie zoals omschreven in voormeld verdrag en herhalen kort hun asielrelaas.

Verzoeker verklaart dat de situatie die hij kende in zijn land van herkomst geen uitzondering was. Hij stelt dat het in de Russische Federatie zo is dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht zijn etnie, gevaar loopt met de autoriteiten in die zin dat de kans bestaat op arrestatie, mishandeling en foltering.

Verzoeker verklaart ook dat hij te weten is gekomen dat de autoriteiten nog steeds naar hem op zoek zijn omwille van zijn vermeende omgang met de rebellen en laat gelden dat hem terugsturen naar zijn land, een ernstig risico inhoudt voor zijn leven.

Verzoekers vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen de motivering van de bestreden beslissingen te weerleggen.

Zo beperken ze zich hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en tot het uiten van blote beweringen, zonder deze evenwel te staven aan de hand van concrete elementen. Dergelijk verweer is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze aldus in gebreke blijven.

Ook beperken verzoekers zich tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging.

Echter, dit op zich volstaat evenmin om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat hun vrees reëel is. Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een

subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst.

Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat daartoe echter niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en afdoende worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Deze motieven blijven derhalve onverminderd overeind, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in aanmerking worden genomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan niet worden erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE